

פלפל חריף

לקט קטעים מתוך החוברת ההומוריסטית
„פלפל לפורים“, שיצאה לאור השבוע

הצגת פרידה

מאת אורי סלע

מה שהמבקרים התיאטרוניים ערשנו, זאת לא חוכמה. הם מקבלים הומנות להצגה הבכורה. יפה מאד. חגיגי מאד. הכל הולך בסדר. ההצגה מוצגת, המזנון מוזג ספלי קפה, המחבר עולה על הבמה לפי דרישה הקהל והשחקנים מקבלים זרי פרחים ומתנשקים עם הבמאי, כשהם משאירים עליו כתמי איפור. אחר-כך, מובן מאליו שיוצאת בערך ביקורת כזאת: „המחזה הוא קלוש מאד, אבל לעומת זאת הבימוי ממש מחרד. חתה רונינא הצטיינה כמו תמיד, אם כי היו לה כבר תפקידים יותר טובים. שלום ברי

שבת הוא כוח עולה, וחבל שהפעם לא עלה על עצמו. אשר מישוב היה כבוד מישובי והמוסיקה של בארי בארטיני נשד בעה כמו צלילים מופקים מכלרינגנה. ה תפאורות נחמכו על ידי קרן גורמן, ובסך הכל נשאלת השאלה: פני התיאטרון העברי לאן? לפסטיבל בפאריס?

זה באמת לא חוכמה. אף אחד מהמבקרים לא הסריח את עצמו אפילו פעם אחת ללכת לאחורה הצגה שאנחנו ואתה הולכים אליה. זאת אומרת לאחת ההצגות האחרונות, במקום להצגת הבכורה. אילו עשה זאת, כי אז היתה לביקורת צורה אחרת לגמרי. אנחנו, למשל, החלטנו לשלוח את המבקר שלנו ודקא להצגה האחרונה של „הוא רץ בשדרות“ בתיאטרון הקראמיקה. הנה הורחש שלן.

קניתי כרטיס במחירים מוזלים. קניתי גם תוכניה. בפנים היה דף גיר נוסף, שעליו כתבו כי „תפקידו“ של עוזי ישחק הערב כוכי יוסיפון במקום עמוס עיכנואלי. כס תבר עיכנואלי עבר לשחק בהצגת „ה מעיל“, בה הוא כחליף את יוסף בן-אברהם שהצגנו שלושם. כשהופיע במקומו של לוי אור.

ברגע האחרון, לפני שכבה האור באולם,

אורחים

יש כל מיני אורחים: יש פורחים, וצורחים, ויש מטריחים. יש כאלה הבאים רק לומר שלום ונשארים חצי יום. יש כאלה המביאים אתם תינוקות המרטיבים את כל הפסאות. יש כאלה המספרים בדיחות ישנות נושנות, ואתה מוכרח להעמיד פנים וליהנות. יש כאלה, שאם מציעים להם כיבוד הם אומרים: „לא, תודה. זה הרבה!“ אך כעבור כמה דקות המזנון נראה כאילו פלש לשם ארבה. בקיצור, יש אורחים ממינים שונים, אך לכולם דבר משותף: הם יצאו לי מן האף!

***

אם אתה עיף ורוצה לישון. וליתר זהירות ניתקת את הפעמון ואת הטלפון — אני מוכן להתערב אתך על כל הזן שמישהו ידפוק על החלון! אתה פותח את הדלת ורועד מקור. ובחץ עומדים חיים וזינה ואמרים: „רק עברנו במקרה ועוד ראינו אור!“

***

אם אתה מזמין כמה ידידים ותיקים למסיבה. כל מכריך נמשכים לדירתך, כמו זבובים אל הריבה! ויתר על כן: כל אחד מהם מביא אתו חבר או קרוב או שכן! ולאחר שהם פילו את כל המצרכים ולא נשאר בבית אפילו פיתה. ניגשת אליה בחורגות נחמדה ושואלת בקול מתוק: „תסלח לי, אינני מכירה כאן איש. מיהו בעלי הבית?“

***

פעם קניתי פלב זאב גדול. בתקנה שיגרש את האורחים. עוד בטרם יספיקו להבנס להול. אבל זה היה פשלון! הפלב למד מן האורחים. ימאז יושבים אצלי כל בלבי השכונה בסלון!

***

כל אלה החושבים כיצד להפטר מאורחים — לשוא הם טורחים. ולראיה אספר לכם מה שקרה ליונה וואסרמן מחולק. שמרוב אורחים הפכה דירתו ממש לתחנה מרבית, ובית מלון. הדבר התחיל לעלות לו ביוקר. כי לשכנים נמאס לשמוע את „ממבו אטלאנו“ ואת „שיר הצוקרים“ כל לילה בשלוש לפנות בוקר.

***

יונה וואסרמן לא התייאש ותלה על הדלת שלט גדול: „זהירות. מוקש!“ וחייבר לידית. פצץ ורבע טון דינמיט. לזמן קצר הסידור הזה באמת עזר. ויונה וואסרמן ישב בדירתו שקט ומאושר. לילה אחד חזר וואסרמן ושכח מפל העניין. מבלי לנתק את הפצץ על הידית לחץ. ואחרי שבוועים של חיפושים גילו נעל אשת משלו בגייבוטי. וכובעו מסתובב עד היום סביב כדור הארץ כירח מלאכותי!

***

ואם אתם חושבים שזה פתר את הבעיה. אתם חיים באשלייה: דירתו של וואסרמן מלאה אורחים כרגיל. ועוד לפני יומיים פגשתי שם את יענקל'ה. ואת גבורה האחות. ואת גיל. ובאחת הפינות, אם תסתכלו יפה. תוכלו לראות את רחמי של יונה וואסרמן, מתיך היצד מר ומזוג עשרות ספלים קפה.

פירושי צב"ר למגילת אסתר

לבו מאשך הושיט לו המלך... את שוביט הולג - וזיה

בלילה ההוא נודה שנת המלך. ויאמר להביא את ספר הזכרונות ודבוי הימים...

ויספר להם המן את נבוא עושרו...

אל תפל דבר מבל אשר דיבורת...

— ובלבו שלא תספר למטה הכנסה!

— אינני זוכר...